

אֲלֹרּוֹת הַשְׁבָּע

נליון מס' 777

בطنן הרבנות והמועצה הדתית בארץ-ישראל
וממלכת התורה בעיר האבות שע"י רשות מוסדות "קול יהודה"

אחראי מערכת
הרב אברהם טריקי

פרשת השבוע
שופטים

עורך
הרב עוזיאל אדרי

דבר רב העיר שליט"א בטל רצונך מפני רצונו

ואמר אליהם שמע ישראל אתם קרבים היום למלחמה על איביכם אל ירך לבבכם אל תיראו ואל תחפו ואל תעריצו מפניכם (דברים כ, ג) שמע ישראל: אפילו אין לכם זכות אלא קריית שמע בלבד, כדי אתם שיזיעו אתכם. (יש"ג) המלkor לבר רשות היללן, הם מדברי הש"ס (סופה מב, א): מא שנא שמע ישראל, אמר רב יצחק משמש רב", אמר לנו הקב"ה לשראל אףלו לא קיימים אלא קריית שמע שחרית וערבית, אי אתם מנסרים בידם. הרי לפניו, שאפילו אם יש בהם עבירות ואיך בידו זסיות ולול' קריית שמע, יש בסוכה להצעלו מן המלחמה. אלא שהה לטאותה סתויה לדברי הכתוב בסמוך (דברים כ, ח) מה איש הויא ורק הלבב לך ושב לבתו, והרש עליה במשנה (שם מה, א): רבי יוסי הגולמי אומר הירא ורק הלבב – וזה המתירא מן העבירות שבתו. ובNEL שם פירוש דבריו, אףלו בעבירה דרבנן, כגון הסח ב乞 תפילה לתפילה, עלי". ובלטו כי יש להתחמה, האך יש בטיח' קריית שמע לחוד להצעל את האדם – מול כל העבירות שבידו המקטרנות עליו. והנראות בס"ד לפחות בה, הוא בהקדם לבר רשות בברכות (ב, ב): כל הקובע מקום לאחפלו אלו כי אברחים היה בעדרון, וכשות אומרים עלי' איני איש חסיד מחלמתי של אברהם אבינו. וצריך באורו, וכי מה בכך שקבע האדם מקומות מיוחדות להפלתו, עד שזכה לכל הברכות והחارات המופלמים הללו. ומקצתה דנא שמעתי מפי האדמו"ר רבי אלעזר אבחצירא דצ"ל שפירש בסוב טעם, שאק הכוונה בוה ל'כיסא' מיוחדות, אלא הכוונה להקב"ה השמאר' המוקם', והיט כל הקובע את עיקר הפלתו לבחו של מקום – להרבבות בכבוד שמות ולקונן על גלות השמינה וכו' ולא משליך את עיקר הפלתו בקשוטי הפרטיזט, או במדיה ננד מידה – אלוקי אברהם בעוזו. וזה האות שהוא חסיד וענוי, שכן אין לך אדם המתחס עם קוט מחול מזה, וכן רק מי שהוא עני – המבטל את כל רצונתי מפני כבוד שמות, זוכה שchapflovo תחפלתו ברכץ ומכל זה הנמנע למדים יסוד מודול, שהמובל את רצונו מפני כבוד שמות, ואפשר שיש כאן דין מידה ננד מידה, לפמי השיל"ת, שהרי מפורש לפניו ט'אלוקי אברהם היה בעוזו. ואפשר שיש בכך מידה ננד מידה, וכדרכך שנינו במשנה (אבות ב, ד): 'בטל רצונך מפני רצונו כדי שיבטל רצון אחרים מפני רצונך, ובכל רצון אחריך הוא גם סתימת פיות המקותים עלי' בשמים מפני העבירות שבמי'!

ובזה נבין כוחה של קריית שמע, שכן כל עניינה היא קבלת על מלכות שמים, הדיבר ביטול מוחלט של כל רצונות האדם, בבחינת 'עביד ה' אשר אין לו כלום ממש, ומעטה שוב לא פלא, מודיע יש בכח' קריית שמע להצעל את האדם מן המלחמה – מכל העבירות שביה, עין כי מוכטח לו שתחטקל תפלתו במדת הרחמים, הנם שבדין איט ראיו לך מצד מכלול מעשי. هذا אמר ר' הילל שאמם יש עבירות בידו ישוב אל ביתו, מירין במישפוד מהעבירות שביה עין כי עדיך לא השכיל לקל עלי' על מלכות שמים באופן שמובטה שתחטקל הפלתו על פניהם כל עונותיך, והבן.

ובאמת לכתנתבון נראה, שיש זו מוכחה ומבוואר בכמה מקומות. דהנה מראש צורים חזין לדברי הנר"א (באגנוטו) אשר הפליג עד מזרע במי שembrat את תאוותינו, וזה: 'ציריך האדם להתייסר לא בתענית ובטייפות, רק ברسن פיו ותאותינו, זה כל פרי העולם הבא, כמו שכתוב (משלי י, כנ) דרך חייט תוכחות מוסה והוא יותר מכל התענית והסיגופים שבעולם, ובכל רגע ורגע שאדם חוסם פיו זוכה בשבלו לאור תננה שאק מלאך ובריה יכול להשל, עכ"ל. הרוי לפניו, שיש בכוח מעלה זו לשבר את מידה הדין יותר מכל התענית והסיגופים שבועלך!

ואמנם דברי הנר"א – חדים ככל שישו אינם צרכים חזין, מכל מקום אמרתיה לתמן דבריו בכמה ראיות ברוחות בש"מ, איתא בסופה (מה, ב): 'א' ר' יומיה משום רשב", יט' אני לפטור את כל העלים מן הדין – מיום שנבראתי עד עתה. ואלטלא אלעד בני עמי – מיום שנברא העולם ועד עכשיו. ואלטלא יומם בן עוזרו עמו – מיום שנברא העולם עד סוףו. ותזה במוק"א (ሚלאים בספר וקרא מאמר 'כ' לא תשכח מפי דעתך') ביאטו שאין כאן מעלה יתרה של רבי אלעזר על פניהם רשב", אביך, אלא שיש בכוח הבנין להעתיק את כוח האב לאין שיעור ואין ערך, וכדרכך שאמוה' ברא מכה אבא'. ברא אבתי יש לתמונה טומא, ומם צון עוזרו גודל יותר מרשב", ואלעדו בנו – עשרה מונים, עד שבוכחות שבחה רשב"י ואלעדו בנו לפטור את כל העולם בעלן הדין עד סוף כל הזמן! מילוי המעין בפי רשב"י שם, מימצא ביאור נבן בחעלמה זו, ח'ל' יומם בן עוזרו צחק היה תענין יותר משאר מלכים, perchè מבגד אביך וועל' אמר (מלאך א, ו) בן יגד אב – שכל הימים שהיה אביך מנצח והוא היה שופט הארץ... לא מול עלי' כתור מלסת בהזע,

המשר דבר רב העיר במדור "אורות הבשורות"

דבר העוזר

השער לשנה טובה

מבאר ה'בן לאשרי', 'שופטים' ו'שוטרים', ראשי וסופי חיבות גימטריה 'דוד בן יש'י', לרמזו שפרשנו נקראת בחודש אלול שבו אומרים מומר' לחודש ה' אורי ותשע', כמו אול' אורי' בראש השנה, ו'תשע' ביום היפורים, 'תמן לך בכל שעריך', חודש אלול, הוא 'שער היציאה' מהשנה הקודמת לשפר דרכיו ומעשי', ו'שער הכנסה' לשנה החדשה בקבלה טובות הוספה בתורה ובמצוות, אשר ה'אליך' נתן לך', הקב"ה יתנו לך מתנה, 'לשכטיך', שchapflovo בראש השנה יכנסו בכל' בשער תפילה שבשמי שם נס' יב' מוחלת י'ב' השבטים, וזאת ע"י 'שפטו את העם' שהשפט את חברך' משפט צדק' לכרי זכות, וזכאה שם אתך ידוע בשמי בראש השנה לכרי זכות, לשנה טובה ונוחה.

בכינור גדור עוזר לאלים
הרב עוזיאל אדרי

רב קהילת קוהל שבטו ישראל' שכונה יא' בארץ שבע

לוח זמנים שבועי

לוח הזמנים	מוליך לשבת-שבת						
יום א'	יום ב'	יום ג'	יום ד'	יום חמישי	יום ש'	יום ט'	יום י'
ויל"ז	ויל"ז	ויל"ז	ויל"ז	ויל"ז	ויל"ז	ויל"ז	ויל"ז
25.08.18	24.08.18	23.08.18	22.08.18	21.08.18	20.08.18	19.08.18	18.08.18
4:51	4:50	4:49	4:48	4:48	4:47	4:46	4:46
4:58	4:58	4:57	4:56	4:56	4:55	4:54	4:54
6:17	6:16	6:16	6:15	6:15	6:14	6:14	6:14
8:47	8:46	8:46	8:46	8:45	8:45	8:45	8:45
9:26	9:26	9:25	9:25	9:25	9:25	9:25	9:25
12:43	12:43	12:44	12:44	12:45	12:45	12:45	12:45
13:16	13:16	13:17	13:17	13:18	13:18	13:18	13:18
18:09	18:10	18:11	18:12	18:13	18:14	18:15	18:15
19:15	19:16	19:17	19:19	19:20	19:21	19:22	19:22
19:31	19:32	19:33	19:34	19:36	19:37	19:38	19:38

ח' ברכות אלבנזה
הה' מוצאי שבת פרשת 'שופטים'
ס' זמנה במושאי שבת פרשת 'כ"י תצא' כל הלילה

זמן הדלקת הנרות

פרשת השבוע:	שופטים
הפטרה:	אנכי אנסי
כניסת שבת:	19:04
יציאת שבת:	19:54
רבנו תם:	20:44

אורות הכשרות

וכל דעתך שהה דן אומרים בשם אבל, עכ"ל הרי לפניו קבוץ מעלה מופלאות המוחים בעילן מה שבירת המיזות בשיא התמלמותה. שכן' במלל' עסquitן אשר היה עמו יותר מאשר מלכים, ופושט שמידת הענה עיקירה הוא החבשות עצמיה בפניהם כל אדם בבחיטה וכשאני לעצמי מה אבל, בפרש כשהיא באה מתק' מלכתו. זאת ועה, שumbed את אביו 'המשוע' ולא נטל עלי' כתר מלכת בחיזק ועל כלנה, עע'פ' שהיה שופט ישראלי – כל דין שהה דן היה אומרים בשם אבל! ואיך זהוי הוכח שראה רשי' לא בר בה מהה היה בכחונו לפזר את כל העולם מן הדין, מפני שהוא שכחה של מעלה זו – שהוא משברת את מידות הדין יותר מכל דבר שבועלם. וגם הלוט יש להזכיר כן מגן' ערוכה (ר' ה' ג', א'): אמר רפא כל המעביר על מידותינו מעבירין לו על כל פשעינו, שנאמר נשא עון וועבר על פשע (מיכה ג', יח) – למי נשא עון למי שעובר על פשע. והתחמיה בולשת, וכי בשבייל מדיה טוביה אחת יעברו לו על כל פשעינו. ברום, הוא אשר אמר הנר"א 'זהו יותר מכל התענית והסיגופים שבועלם'.

ועוד מתנו לה מקוזות וביט ונאמנים בש"ס ובמדרשים, כדוגמתו מעשה דרב פרידא אשר בזאתה שהאריך אפו עם תלמידו – צו כל בם דוחו לחיה העה"ב מבואר בעירובין (ג, ב), וכדוגמתו מעשה דר"א ור' ע' אשר ידו לפני התיבה להעתיר על הנשימים אך רק ר' עננה בתיבותו שהה מעביר על מידותינו מבואר בתענית (ג, ב), וכן מעשה דרב רחומי אשר עזר רחמי טמים בזאתה ממעשיה אחד שעביד עעל' מידותינו עם גחשתו מבואר במדרש (ויקרא רבה לד), עי'ש. והואיל וראיתי לכמה מחברים שהביאו מקורות אלן, לא ראיית להחמיר בהם עה. עכ"פ עיניך הראות שמאמר הנר"א המת'ו, הוא בהיר נהיר ונחריל!

מעשה מופלא והוא בנט' (ברכות ג, ב) אהות רבי חנינא בן דוסא שהל למד תורה אצל רבנן בן זכאי, וחלה עליו רבנן יוחנן בן זכאי אמר לו רבנן בן זכאי, חנינא בטל בקש עלי' רחמים ויחיה. הניח ראשו בז' ברכיו וביקש עליו רחמים, וחיה. אמר רבנן יוחנן בן זכאי, אל מללא הטיח בין זכאי את ראשו בין ברכיו כל חום טול, לא היו מושגחים עלי'. אמרה לו אשתו, וכי תנייא נдол טנק. אמר לה – לאו, אלא הוא דומה עבד לפני המלך ואני דומה כאשר לפני המלך. וודעים דברי החפש חיים, אשר ביאר מה בז' שר – ל' עבד: שהשר אינו יכול לבוא בכל עת אל המלך אלא בתאות מראש, אך פניותיו עם המלך היא בכבוד והדר נינה וכיאה לשר בבית המלך. בסמ' העבד, אמנם פניותיו עם המלך אינה חשובה, אך הרשות מיה לופיע בפני המלך בכל עת ובכל שעה, עכ"ה. וכן אין אלא להשתוטט מכאן, עד היכן ממעכו כוח חפיותו של עבד ה'. שכן מי לא מזל רבנן יוחנן בן זכאי, אשר לפאי המבואר בנט' (ברחות כה, ב) היה נר ישראלי, עמדו הימני, הפטיש החולק, ועיין במחוש' א' שם: טהיה נר ישראלי – במשות כמ"ש 'מי נר מצוה ותורה או', עמדו הימני – של הדור נשען עלי' והפטיש החולק – בזורה כמ"ש 'ומפטיש פצין סלע', עי'ש. הרי לפניו נдол הדור בתורה ומצוות וכל, עם כל זה תפילה רבי חנינא בן דוסא יפה יותר אצל הקב"ה, עין כי עבד' הוא לפני!

הגבהתם את עמי הארץ ואמונכם

הרב י' ה' דר' דר' דר' דר' דר'
הרב הראשי וראב"ד באר-שבע

הרבות והמוסוצה הדורית באר שבע
מחלקת הכשרות

תושבי באר-שבע היקרים
הrinto מודיעים כי:
ביום ראשון א' אלול (12.8.18)
פג תוקף של תעוזות הכשרות
ולכן יש לדרש
תעודת כשרות מקורית בתוקף עם
חתימה וחותמת בציירוף הלוגרמה.

כמו כן הרints מודיעים כי אין לסמן
על שלוט "כשר" אלא יש לדרש
"תעודת כשרות" מקורית בתוקף

אורות הפרשה

שופטים ושלוטרים תיתן לך בכל שעריך (טז, יח)
שערים רבים יש: יש חמישים שערי קדושה וכגדוד חמישים שער טומאה, ואפשר לטעות ביניהם. לכן יש צורך בישופטים, ובישוטרים, שייעזרו להכיר כל דבר לאמיתתו ולדעתם אין בו מעצת היצור ותחבולותיו.

שופטים ושלוטרים... אשר ה' אלוקיך (טז, יח)
מנה عليك שופטים כאלה, אשר ייחדיו לך את "ה' אלוקיך" – את הקדושה האלוקית. (בוצינה דנהורא)

כי השוחד ילוור לעיני חכמים ויסכל דברי לדיקים (טז, יט)
מכאן יש ללמידה לזכה השני, שהרי "מורובה מידת טובה ממידת פורענות": אם עגיעה של שודך כלשהו בכוחה לעור את העינים – הרוי אדם שמסלק מעל עצמו את כל העגינות והפנויות וטורח לרדו אחורי הצדק – ברור שעינינו נפקחות ומוארות להשיג את האמת. (שפט-אמת)

וכלא תקים לך מצלבה אשר עינא ה' אלוקיך (טז, כב)
נאמר בפרק אבות (ד, טז): "העולם הזה דומה לפרוזדור בפני העולם-הבא, התקן עצמן בפרוזדור כדי שתיכנס טרקלין". لكن אמרה התורה "וילא תקים לך מצלבה" – אל תעשה את ה"לך", את הנאות העולם – הזה, כי' מצלבה" – דבר יציב וקיים לעד, אלא התייחס אליה כהכנה לעולם (קדושת לוי) הבא בלבד.

מקרב אחיך תעשים לעילך מלך (זט, טו)
על-ידי שיש "מקרב אחיך" – אחווה ורעות בתוך עס-ישראל – ניתן להגיא לקבלת עול מלכותו של המלך – עול מלכות שמיים.

הכוונה הפנימית של מצווה זו היא להחדיר בעם ביטול וקבלת עול מלכות שמיים, שכן המלך עצמו בטל בתכליות אל ה', וכאשר העם מתבטלים אליו, יש בדבר מושם התבטלות למלכות שמיים. (דרך מצוותיך)

ראשית דגניך (ית, ד)
מפרש רשי': "עין יפה, אחד מארבעים". "אחד מארבעים" רומז ליום-הכיפורים, שכן משה רבנו היה בהר ארבעים יום, מראש חדש אלול ועד יום הכיפורים. הרוי שיום ה兜יר הוא "אחד מארבעים" – היום המפורסם מארבעים הימים הללו.

כיה הגויים האל-ך אל מעוננים ואל קוסמים ישמעו.
ואתה לא בך (ית, יד)

התורה מגלה בזה, כי למולות אין כל שליטה על יהודים. לכן כל מה שניבאו ליהודי המעוונים, הקוסמים וחוזי-הכוכבים למיניהם – יתבטל לחלוין, שכן "אין מזל לישראל". (ספרוןנו)

ישמעו ישראל אתם קרבים היום למלחמה על אובייכם (כ, ג)

"שמע" הוא מלשון אסיפה, שכן "אין שמע אלא אסיפה". התנאי הראשון לאפשרות של ניצחון במלחמה נגד האויב הוא "שמע" – אסיפה – אחדות ישראל. כאשר בני-ישראל מლודדים בינם לבין עצמם, הם מנצחים את כל אויביהם. (מעיינה של תורה)

ציבור שוחרי התורה
פלגון לשיפורו חפרתך של הרב הגדול חרישון חנוך פח פפייך פרגליות
שלמה לויונשטיין
שיתקיים בעז'ה ביום ראשון ח' אלול תשע"ח
(19.8.18) בשעה 20:30
בישיבת נתיב השבטים שבзи'ו באר שבע

אורות ההלכה

**תשובות הלכתיות משולחנו של מורה המרא דארה
הגאון הגדול רבי יהודה דרעי שליט"א**

הלכות תשובה

ש - האם יש מעלה מיוחדת בתשובה של עשרה ימי תשובה?

ת - אמנים מצוות התשובה מתיקיימת בכל ימות השנה, מכל מקום בעשרת ימים שבין ר'יה ליום היכפוריים הנקראים "עשרה ימי תשובה", יש בה מעלה יתרה שהיא מתקבלת מיד, שנאמר "דרשו היה בהמצאו קראווה בהיותו קרוב", ודרשו ובוטינו אלו עשרה ימים שבין ר'יה ליום היכפוריים. והמתואר מלשוב בימים אלו, רעתו הרבה היא, מפני שהוא מנצל את קרבתו של הקב"ה ואינו נעה לקראיתו "שובו בניים שוכבים", ולא עוד אלא שאינו בורוח מפחית מעשיו בחתרה שחתר לו הקב"ה בכבודו ובכומו, ואין לך מورد במלכו של עולם יותר גדול מזה.

ש - האם התשובה מכפרת על כל העבירות?

ת - בזמן זהה שאין לנו בית מקדש ולא קרבן שיכפר, אין לך דבר העומד בפני התשובה. אפילו רשות כל ימי ועשה תשובה, אין מוכירין לו שום דבר מרשותו, שנאמר "ירושעת הרשות לא יכול בה מיום שובו מרשותו". אלא שתהילך הכפירה משתנה לפי חומרת העבירות: יש עבירות שמתקפרין לו מיד, ויש מהם שהתשובה תולח ויום היכפוריים מכפר, ויש מהם שתשובה ויום היכפוריים תולין ויסורים מכפרים. ועון חילול ה' חמור מכולם, שתשובה ויום היכפוריים ויסורים אינם מכפרים עד שימות, שנאמר "ונגלה באזני ה' צבאות אם יכופר העון הזה לכם עד תמותון". במה דברים אמרוים בעבירות שכין אדם למקום, אבל בעבירות שכין אדם לחבירו אין לו כפירה עד שישלם לו דמי נזקו ויפישנו.

ש - אם לא רצאה חבריו למחול לו, כיצד ינוגג החטא?

ת - צריך להיות האדם נהג לרצות וקשה לכעס, ובשעה שביקש ממנו חבריו מחייב, ימחל לו בלב שלם ובנפש חפיצה. וזה הסוגולה המובהרת לזכות ביום הדין, כאמור התלמוד: כל המעביר על מידותיו מעבירין לו על כל פשעיו, וכל מי שאינו מעביר על מידותיו אין מעבירין לו על כל פשעיו, שנאמר "נושא עון ועובד על פשע". - למי נושא עון למי שעבד על פשע. ועל כל פנים אם לא רצאה למחול לו, מביא לו שלושה אנשים וմבקש ממנו מחילה בפניהם, ואם עדיין לא התרצה יחוור לעשות כן שלוש פעמים ואחר כך יעוזב ירוחם". וועל כל פנים, הפוגע בחבירו, אבל אם היה רולך ובא לפניו אפילו אלף פעמים.

ש - המבזה את חבריו ברבים, האם צריך לפיזו ברבים?

ת - הפוגע בחבירו ברבים וכל שכן אם הוא שרע ברבים, רשאי חבריו שלא למחול לו עד שייחזור בו מדבריו ברבים ויתקנו מה שהזיק לו. וש אמורים שאין אדם חייב למחול על הוצאת לעוז ושם רע ברבים. ואם בזיה חיללה תלמיד חכם ברבים, דינו מפורש בפסקים ועונשו גדול עד כדי נידי וחורים לשםים ולבירות רוח"ל.

ש - מה הדין אם מת חבריו קודם שהספק לבקש ממנו מחילה?

ת - אם לא הספיק לבקש ממנו מחילה עד שמת, מביא עשרה אנשים לקברו וمبקש ממנו מחילה בפניהם. ואם היה חי לו ממון, יחוור לירושים. ואם אין לו יורשים, יניחו בבית דין.

ש - מה החטא את הרבים, מהי תשובתו?

ת - אמנים התשובה מועילה בכל העבירות, מכל מקום יש עבירות אשר עקב חומרתם והיקפם, אין הקב"ה מספיק בידו לעשות תשובה. והחמור שבכלום הוא המחתיא את הרבים, ובכלל זה המעכבר את הרבים מעשיות מצוה, כגון המפריע לזיכוי הרבים או המרפה ידי עשייה מצוה, שכן לא זו בלבד שעוננוណם נזק ולכך אין הקב"ה חף בתשובתו, אלא שגמ' יקשה עליו לתקן את עוננו, שהרי חטא כנגד רבים וכיידן יוכל להזכיר את כולם כדי לבקש את מחילתם. ועל כל פנים, תקנתו בתשובה המשקל, והיינו שריבת בזכוי הרבים הן בגופו והן בממוֹנוּ.

ש - חטא שאין בו מעשה כגון מדות רעות או דעתות פסולות, האם חייב בתשובה?

ת - כשם שחייב לשוב בתשובה גמורה על מעשי הרעים, כך עלי לשוב מדרכו ובכלל זה דעתות פסולות ומידות רעות, שנאמר "יעוזר רשע דרכו". ואת ועוד, שלו העבירות קשים הם מעבירות שיש בהם מעשה, שכן טبع הוא באדם שבזמן שנש�� בהם קשה הוא הפרוש מהם.

ש - מהי מצוות התשובה, וכיitzד היה מתקיים?

ת - ארבעה עיקרים לתשובה, ואלו הם: עזיבת החטא, חרטה, קבלה לעתיד, וידוי דברים. עזיבת החטא, הוא שיעזוב החטא את חטאו ויסירו ממחשבתו, שנאמר "יעוזר רשע דרכו ואיש און מוחשבותיו". חרטה, הוא שיתחרט על מעשי הרעים ויתנחם על העבר, שנאמר "כי אחרי שובי ניחמתי". קבלה לעתיד, הוא שיגמור בליךו שלא יעשה עוד עד שיעיד עליו יודע تعالומות שלא ישוב עוד לזה החטא לעולם, שנאמר "ולא נאמר עוד אלהינו למשעה ידינו". וידוי דברים, הוא שיתוודה החטא בשפטיו, שנאמר "ויהתוodo את חטאכם אשר עשיתם".

ש - מהו וידוי דברים, והאם צריך לפרט בו את חטאיהם?

ת - כאמור אחד מעיקרי התשובה הוא שיתוודה החטא על חטאיהם אשר עשי, בין שעבר על מצוות עשה או לא עשה, בין בשוגג בין במודע. ועickerו של וכך והרי ניחמתי ובושתי חטאתי עוויתי פשעתני לפניך ועשיתי לך וכך והוא צויאצא בעזה, וכן כל צויאצא בעזה, וככל חטא זה, וכן כל צויאצא בעזה, ובמושיע ולעולם אני חור לדבר זה, וכך כל צויאצא בעזה, דבורי חרטה וקיבלה לעתיד. ורק פרט ככל האפשר את חטאיהם בוידוי דברים, שנאמר "אנא חטא העם הזה החטא גדולה ועשו להם אלה זיהב". וכל המרבה להתוודות ומאריך בעניין זה, הרי זה מושוב.

ש - האם בכלל מצוות וידוי דברים, טוב שיתוודה בפני הרבים וידיע להם על פשעיו?

ת - עבירות שכין אדם למקום, אין צורך לפרטם ברבים, ואדרבבה עזות פנים היא לו אם מגלה פשעיו ברבים, אלא יתוודה עליהם ביןו לבין קונו, שנאמר "אשר נשוי פשע כסוי חטא". אך עבירות שבין אדם לחברו, ראוי ונכון לפרשם ברבים בדרך שאומר חטאתי לפלוני ועשיתי לו לך וכך והרי ניחמתי שבמתחרת עליהם. ובפרט אם היה חטאו ברבים כגן לשון הרע ורכילות וכל שכן הוצאה דיבה והלבנת פנים, שאין תשובה גמורה אלא אם כו' חוזר בו ברבים. ועל כן זה נאמר, "מכסה פשעו לא יצילח ומודה ועוזב ירוחם". ועל כל פנים, הפוגע בחבירו ברבים, אינו חייב למחול לו עד שיפיסנו ברבים.

ש - האם יש לבעל תשובה לחושש ממעשיו הראשונים?

ת - כבר אמרו רבינו "במקום שבعلي תשובה עומדים אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד", וכל הנבאים הפליגו מאי בשבחם של בעלי התשובה. וגדרלה תשובה שמקרכת את האדם לשכינה, שנאמר "תשובה ישראל עד ה' אלהיך". ואע"פ שהיה קודם לכך מושקץ ומרוחק מלפני המקום, היום הרוי הוא אהוב ונחמד יאמר להם בני אל חי". ואת עוד, שאם חור בתשובה מהבתה ה', הרי זה הנהפיכם כל עוננותיו לזכאות. לפיכך אישרי חלקם של בעלי תשובה. ובוודאי שאין להם לחושש כלל על מעשיהם הראשונים.

ש - כיצד צריך בעל תשובה להתנהג אחר תשובתו?

ת - דרכם של בעלי תשובה היא, להתנהג בהכנעה יתרה. אולם אסור להזקייר להם את מעשייהם הראשונים, והעשה כן עובר בהונאת דברים שנאמר "לא תוננו איש את עמיות". ועל כל פנים, בעלי תשובה השומעים חرفתם, אל ישיבו לשונאיםם כלום ואדרבבה ישמחו בחרפתם, מפני שזכות גדולה היא להם.

ש - בעל תשובה אשר יצרו גבר עליו וחור לסתורו, האם פקעה ממשנו תשובתו?

ת - מי שנטקיימו בו כל ארבעת עיקרי התשובה, הרי זו עלתה לו תשובתו, אף על פי שבבר מדריכיו הרעים, אולם מי שלא גמר בליךו לשוב מדריכיו הרעים, אין כלום בתשובתו. ודבר זה מסור לידע تعالומות בוחן ליבות וכליות.

ש - האומרacha ואשוב, האם מועילה לו תשובה?

ת - אמנים כבר אמרו רבינו "האומרacha ואשוב אין מספיקין בידיו לשוב תשובה", מכל מקום אין מונעים ממן לשוב בשובה. לפיכך תשובה מועילה לו, ובכלל שנטקיימו בו כל עיקרי התשובה הנזכרים לעיל.

אורות עונת שבת

תשובה שלמה

את הסיפור זה סיפר המגיד מקוז'יעץ באווני תלמידיו:

היו פעם שני רעים, חברים בלב ונפש.

יחדיו גלו, יחדיו למדו בתלמידה ושקידה ייחדיו טיפסו ולו במעלות התורה והיראה. השטן, שלא ראה

בעין טוב את הידידות היפה

והמוראה הזאת, נכנס בינוים כדי

להדיחם מדרך הישר.

משימתו הוכתרה בהצלחה. אטיאט

החלו השניים לולול בהלכות ובמנגנ

ישראל. פה ושם אף הרשו לעצם

לבוטל מתלמידם ולהציג בספרים

פסולים. וכשנפוגם החוט המקשר

בינם, דהיינו לימוד התורה, דעכה

גם החברות.

לייבם של מכיריהם נחטט בכאב נוכח

ההידידות הרוחנית שהלה בשני

החברים הטובים. לא חל זמן רב

וזרכיהם של השניים נפרדו לנצח. הם

נטשו את דרך התורה והמצוות. האחד

הלך לרכוש השכלה וחברו שלח יד

בעסקים וראה בהם הצלחה. הוא נשא

אישה לא יהודיה, בנה בית מפואר

וחתבולל לגומי בסביבתו החדש.

כך חלפו שנים. באחד מימי הקיץ

הלוותים יצא עם כלבו לרוחן במי

הנהר הצוננים, ולפתח רצ הכלב

קדימה ופרק בנביות קולניות.

ששגען אל הכלב, ראה אותו גורר

על גופת אדם שזה עתה נרצח.

הנרצח היה יהודי.

"וזאי נרצח בידי איה גוי אכזרי", אמר

האיש בלבו וגל של רחמים הציפו.

הוא הזעיק את משרתיו והורה להם

להעימים את הגופה על עגלת ולהביאה

אל בית הקברות היהודי. משם פנה

לייעדו המקורי – לרוחה בנהר.

אבל נראה גופת היהודי הנרצח, לא

הרפה ממנה. מצוות גמול תחסיד-של

אמת שקיים לא נתנה לו מנוח. לפעת

החל ליבו נוקפו על שהתרחק כליכן

מיהדותו. הימים הבאים עברו עליו

מתוך התיסירות פנימית קשה.

וכן חתיכב באישוןليل בביתו של

הרב. הרוב הביט בחשתאות באיש,

שנראה כפרץ לכל דבר, והשתומם

עוד יותר כשהאיש פתח ואמר: "יהודי

אני וברצוני לחזור בתשובה".

בתחילת חשש הרב שמדובר

במלכודות, אולם בהמשך השיחה נוכח

כי כוונות האיש רציניות. "הכו ל'

צרור כסף וחזור אליו" בעוד כמה

ימים", הורה לו.

לאחר ימים אחדים הופיע האיש בבית

הרב ובידו צורר כסף. הרב מסר לו

כתובות של אחד מידידי, רב בעיר

מרוחקת, וצידם במכתב המליצה קצר.

וכן, בלילה אחד, נטש האיש את

משפחתו ואת כל עושרו ונלה אל

העיר המרוחקת.

ששגען לבתו של הרוב, גולל לפניו.

את סיפורו חיו ובקש דרך תשובה.

חודש אלול.....

גדולה הבושה

רבי ישראלי מלונט זצוק"ל היה אומר: מי שצדיק לעמד פניו בשר ודם ויש לו קרע קטן בשורול בגדיו, כמו הוא מותאם להסתיר את הקרע ומתבונש בו. ואם כן, מה גדולת ומורה תהיה הבושה בעולם העליון, אם כל הקרעים והכתמים שבגופו לא יתווכו מבעוד מועד.

תמיד בתשובה

רבי ישראלי מלונט זצוק"ל אומר: העולם נהג לשוב בתשובה בימי הסליחות, אנשי מעשה מקדים לשוב בחודש אלול, ואני אומר שיש להתחילה בתשובה תיקף אחריו תפילה נעה ביום הכיפורים.

אנחה קדושה

הגה"ק רביינו חמוץ מרסלב זע"א אומר: כאשר אדם עובד עבירה והואナンח עליה, הולכת האנחה ונזכרת בקדושה, עד שבסופה של דבר היא מביאה אותו לידי עשיית תשובה.

למה לדוחות?

הגה"ק בעל התניא זע"א אומר: שכ"ל יהודי "בוזאי סופו לעשות תשובה, בגיגול זה או בגיגול אחד, כי לא יזח ממנו ניזח". אחד הצדיקים כשהיה מגיע לקטע זה היה אומר: "הרוי כל יהודי וראי עשה תשובה בסופו של דבר, ואם כן למה לדוחות? יש לעשות מיד תשובה, בלי שהיות".

לב נשבר

הגה"ק רבי שמחה בונם מפשיסחא זע"א אומר: אמורים חז"ל (ברכות לד, ב): "מקום שבعلي תשובה עומדים, צדיקים גמורים אינם עומדים". מי שראה את עצמו צדיק גמור, מושלים בדבריו ובמעשייו, הוא במידרגה נמוכה מזו של בעל תשובה, שלו ושבר בקרבו.

לפחד מהחיים

יהודי חולה פנה אל הצדיק רבי היל מודדושיך זע"א ואמר לו: רבי, אני מפחד מפני המות, אמר לו רבי היל: אם תפחד מפני החיים ותעשה תשובה, לא תפחד מפני המות.

לשכת רב העיד

הרבעת והפועזה הדתית

בדיקות תפילין ומזוודות

בפרוס עלינו ימי החומות והסליחות

הננו להודיע לצבור על המבען השנתי של

בדיקות תפילין ומזוודות לכל דורש על ידו סופרים

מוחמדים וראי שמים ובראשם

בבעל תשובה, שליבו ונבר בקרבו.

נינתם למסור תפילין ומזוודות במקומות המועצת הדתית

רח' התלמוד 8 שכונה ד', באר שבע.

בשעות הבוקר 03:30-08:30

בכבוד רב

ובברכת שנה טובה וטבורה

ירושע דMRI

בר חער וראש אבות בית הדין

מןונה חטיעת הדתית

ר' יוסוף שלמה בר עלייה

ורחל בת סמי

הוא השיל מעליו את בגדי הגויים, והחל לחזור בתשובה שלמה בהדריכת הרב. ומכיון שההתורה הייתה גרסה ייקוטו, ראה ברכה הרבה בתלמידו.

בתוך זמן קצר השתלב יפה בחויי הקהילה המקומית. בזוכות למדנותו אף קנה לעצמו מעמד של כבוד בין הלמדנים וגם הרב קירבו מאוד.

השנתיים נקבעו ימיו של הרב קירבו

למותו. הוא ימן אליו את ראש

הקהילה, ובסיום דבריו אמר: "מבקש

חכם עצום ויראשים, יملא את

מקום אחורי". ראש הקהילה הסכימו

פה אחד לבקש הרוב הגוטס, וכעבור

זמן נתמנה בעלה התשובה לרוב העיר.

באחד הימים הופיע בעיר אחד ריבון

העלומים שירפא את האיש ממחלה

הנפש שלקה בה. ומה מה מתוך השתורה בבית הכנסת.

למשמעות הדברים החמורים, אחיו

תודה מה ופחד את כל הנוכחים. איש

מהם לא העז לשאת עינויו אל הרוב.

אולס הרב לא הרcinן ראשון. הוא

הישיר מבט אל הקhal ואמר:

"אחוי ורעני, מה שטעתם כאן, אמרת

וזיבב. אכן מטהורה אני על חטאך

חובבים. ואולם לא ניתן התשובה

אללא בשbill עברי עברי, וה' הבוחר

כליות ולב יודע כי בכל לב שבדי

אליו".

הרב עשה אתנהתת קלה, ואחררכ

המשיך: "נראה כי חבריו לא הספיקו

לחזור בתשובה ובוינטאים אוחזה בו

המחללה. לכן, בכוח תפילת הרבים

ויחלים וישוב לאיתנו. יהוא רחום

יכפר עון ולא ישחית והרבה להסביר

אפו ולא יעיר כל חמתו".

לפתע שקעה נפשו הסוערת של האיש

המטוטף, והוא צנחה תשובה על מוקומו.

כששים המגיד מקוז'יעץ את סיירנו,

אמר לתלמידיו: "התדעו למה הביא

הקב"ה לך שאותו רב בעלת השובה

יתבונש לפני כל בני עדתו? – מושם

שבתשובתו היה פגס אחד. חטאינו

נעשו בגלוי ואילו תשובתו היה

בסטור, ומבלד שני הרבניים, לא ידע

איש כי בעלת השובה הוא. ממשים

גרמו שקלונו ייודע ברבים, כדי

שתשובתו אכן תהיה שלמה ומלאה".